

IV.

Dagen efter skinnede Solen. Den lunefulde Julihimmel udfoldede sig allerede fra Morgenstunden saa festlig blaa, med et saa indsmigrende Smil, som var den ivrig for at gøre godt igen, hvad den de foregaaende Dage havde forbrudt med sine Efteraars-Nykker. En blaffende Søndenvind strøg i lummerhede Pust ned over Bakkerne, aandede over de vaade Enge, fyldte sig med Kløverstakkenes Vellugt og jog Strandens uvejrsvarslende Maageskarer langt ud over den spejlblaa Havbugt. Det var virkelig bleven Højsommer nu.

Paa en Tremmebænk i en lille hyggelig Have ved den Bondegaard, hvor den gamle Kaleschevogn Dagen forud var kørt ind, sad den unge General-konsulinde Torm i Skyggen af et vidtforgrenet Æbletræ. Den lille spinkle, sygeligt blege Dame var klædt i dybeste Enkesorg. For anden Gang i Løbet af de sidste to Aar havde Knokkelmanden banket paa hendes Dør og fordret Indladelse. Endnu før hun havde forvundet den første Smerte over Tabet af sit eneste Barn, havde hendes Mand — der var en Snes Aar ældre end hun — en Nat efter et rigt Festmaaltid faaet et Slagtilfælde i